

MAREA E O POVESTE DE DRAGOSTE

O zi întregă curățaserăm plaja, umpluserăm vreo patruzeci de saci cu tot felul de resturi și puseseam câteva panouri cu mesaje haioase pentru turiștii care își „uitau” gunoaiile pe plajă. Camionul promis de primărie ajunsese exact când eram pe terminate.

Ne-am luat rămas bun de la restul găștii și ne-am îndreptat spre casă. Bătea un vânticel de toamnă, iar razele soarelui pierdeau putere pe zi ce trecea.

- Vezi ce zi plină am avut? îmi spuse Rareș când ne îndepărtaserăm suficient de ceilalți. Mă bucur așa de mult că te-ai simțit în largul tău!

M-am lipit de geaca lui de motociclist pe care o avea de la tata.

Sunt mai timidă de felul meu și mă lăsasem convinsă cu greu. Fratele meu mare și deștept venise, însă, cu argumentul-minune:

- Așa cunoști gașca și înveți ce e de făcut. De la anul va trebui să îmi iei locul, contez pe tine, da?

La anul. Ultimul an pe care îl petrecem împreună. La vară, Rareș pleacă la facultate la București, dar mie îmi mai rămâne încă un an de liceu. Cred că și de aceea mă bucurasem de invitația de a face parte din grupul lui de prieteni. Toți erau iubitori de sport și ecologiști pasionați. De mai bine de un an alergau pe plajă și adunau gunoaie. Nu mică le-a fost mirarea când au aflat de pe net că sportul lor preferat avea un nume, *plogging*.

În dimineața în care au dat peste un delfin eșuat pe plajă, ceva s-a schimbat. Am dat și eu fuga pe plajă imediat ce am auzit. A fost prima dată când i-am văzut pe fratele meu și pe prietenii lui cu capetele plecate, de parcă se frânsese ceva în ei.

- Ce rost are tot efortul nostru? E prea puțin, nu folosește la nimic.

Atunci s-a apropiat de ei un tânăr de la un ONG local. Până atunci făcuse măsurători și fotografii, luase tot felul de notițe și vorbise la telefon.

- Ce faceți voi e extraordinar! Nu vreți să colaborați cu noi?

Și a început să le explice în ce consta proiectul asociației.

În seara aceea, Rareș și-a lipit un poster în cameră.

Pe o plajă, un băiat aduna stele de mare eșuate și le arunca înapoi un apă. Un bărbat mai în vârstă încerca să îl convingă că gestul era inutil. Erau prea multe stele de mare eșuate, nimeni nu mai putea schimba nimic pentru ele. Băiatul îi răspundea ridicând încă o stea de mare și aruncând-o în apă:

- Ba da, uite, pentru ea se schimbă totul.

Mă pierdusem, probabil, în gânduri pentru că Rareș îmi flutura o mână în fața ochilor.

- Hei... unde ți-a zburat gândul?
- Știi, mă gândeam la afișul din camera ta. Nu mi-l lași mie când pleci la facultate?